

FOAIA ILUSTRATĂ

În Monarchie: $\frac{1}{4}$ an fl. 1.50; 1 an fl. 6
În România: $\frac{1}{4}$ an lei 5.—; 1 an lei 20

Apare în fiecare *Duminică*

Redacțiunea și Administrațiunea:
Strada Măcelarilor Nr. 21

Anul I

Sibiu, 14/26 Iulie 1891

Nr. 28

Un sfârșit jalnic.

Din viața măiestrilor. — De Ioan Popovici.

(Urmare).

Se făcuse întunec bine, încât abia se mai vedeau unul pre altul. Nana Veta se sculă suspinând.

„Mă duc Ghiță, că-i târziu“.

„Te duci? Bine Veto, dar' vină și tu mai des pe la mine, că veți, sînt tot singur“.

Eșiră până la poartă fără să vorbească ceva. În uliță nana Veta se întoarse și dișe: „Că o se viu, Ghiță“.

„Vină, Veto“.

„Noapte bună“.

„Noapte bună“, răspuse frate-sau petrecîndu-o cu ochii până-ce o înghiți întunecul.

Se uită apoi în susul uliței și, fără să scie întră înlăuntru, închise poarta, se duse la cămară se vadă de nu-i descuiată și tușind întră în chilie.

Întunecul se mai respândise, căci raza lunii ce se ridica tremurând de după casa dimpotrivă străbătea tristă și îngâdurată.

Maistor Ghiță după-ce zăvorî ușa, ridică jocul de jos și stete pe gânduri, apoi gemînd din greu începî se se desbrace, dar' când se puse în pat sări ca ars.

„Semn rău“, grăi el înădușit, „semn rău, am uitat se pun statul pe masă“.

Și repede scoase din dulap statul de lumină și punîndu-l pe masă, începî ear' se se roage, apoi oare-cum spăriat se uită în giuru-i.

I-se părea, că nu e în oraș, că nu e în casa lui, ci singur singurel într'o pustie nesfîrșită și tăcută ca pămîntul.

Era noaptea târziu și el nu putea s'adoarmă. Tușia rău și șuscăind se întorcea când p'o lature când pe alta, ear' luna se ridicase în crescetul cerului și întunecul înghiți lumina din chilie, cum înghite groapa cosciugul.

Lui maistor Ghiță i-se puse o zăpușală pe pept și tușia de credeai, că-i ese sufletul. Dela o vreme tusa îl mai slăbi și vedînd că-i întunec, îl cuprinse un fior; ridică capul și se uită spre masă, i-se părî, că întunecul crește și că

statul perise. Se sculă repede și pipăind dede cu mâna de lumină. „E aci“, dișe el ușurat, apoi ear' se culcă, țintind ochii spre masă.

* * *

În a treia zi dimineata maistor Ghiță sfîrșise un corbaci, dar' vedînd, că nu-i potrivit pentru peptul cojocului începî se-l bată cu mânerul foarfecelor, ca se-l mai întindă, și nu luă în seamă intrarea unui copilaș ca de vr'o 9 ani, desculț, cu haine petecite și c'o pălărie de paie toată ruptă.

„Moșule“, dișe copilașul mușcându-și pălăria și uitându-se la maistor Ghiță cu nisce ochi mari și negri, dar' triști și ca prinși de piroteală.

Maistor Ghiță întoarse capul și cam preste ochelari privi la copilaș. — „Ce-i?“

Copilul începî se plîngă. „Ce-i, mă Gheorghită, ce vrei? — Vină tu la moșu“.

„Moșule, m'a trimis mama, ca se faci bine se-i dai 2 d'arginți, că-i trebuie și...“

„Du-te spune mumă-ta, că eu n'am și la mine se nu te mai trimeată după bani, auditu-m'ai?“

„Dar' a diș, că-ți dă ea 'napoi.... și.... mama a diș.... că îi trebuie.... ați.... și.... n'are.... dela.... ci...ne.... se cea...ră“, — plânse Gheorghită.

„Du-te spune-i, că eu n'am și se iee împrumut dela cine poate“.

Copilașul cu lacrimile 'n ochi se uită lung la moșu-sau apoi încet se strecură afară.

„Hm“, își dișe maistor Ghiță, „cine scie de ce-i va trebui banii, — ear' va fi pus-o bicherul pe foc, — și...“

„Gheorghită al moșului“, strigă el deschidînd fereastra, „vină-mi-ți 'napoi“.

Vedînd însă, că copilașul se codia, eși afară și-l prinse de mână.

„Așa Gheorghită, acum spune-i tu lui moșu, ce a diș maică-ta“. Ear' copilașul îi spuse din nou, că l-a trimis după 2 d'arginți.

„Dar' tată-tău e acasă?“

„Nu-i acasă, moșule“.

„Dar' aseară unde-a fost?“

„Nu sciu, moșule“.

„Și ce face maică-ta cu banii?”

„Îi trebuie, moșule“.

Maistor Ghiță scoțând cheia din buzunar se duse la un dulap vechiu, îl deschise și buzdului prin fund, până-ce dete d'un ches strîns bine.

Scoase 2 fl. din el și dându-i copilașului dișe: „Na, dar' se nu te 'ncerci să-i dai lui tată-tău, mumă-ta în mână să-i pui“.

„Că știu eu, moșule, nu-i dau eu tatii, ci mamei“, răspuse copilașul rîdîndu-i ochii.

„Așa Gheorghîță al moșului, fi tu cuminte și ascultă de mumă-ta“, apoi sărutându-l, „na, și tu un crețar și fi cuminte.“

Ghiță luă crucerul și eși cum ese o stea de după un colț de nor întunecos. Și tot într'o fugă, ținînd banii clește în mână, nu se oprî decăt în ulița învecinată când se vedu lîngă mumă-sa, o femeie bine legată și frumoasă, deși fața îi era suptă și vârcelele de sub ochi aproape negre.

„Ți-a dat?”

„Dat“, găfai Gheorghîță și puse zlotii cu crețar cu tot în palma mumă-sa. „Ăsta-i al tău, Gheorghîță“, dișe ea sărutându-l; apoi își întoarse capul în toate părțile și nevedînd pre nimeni îl luă de mână: „Haida-'mi-ți cu mama“. Și grăbiți porniră pe ulița înjos, cărniră apoi la dreapta și ținură drumul oblu înainte, până-ce ajunseră la o casă aproape de cimiter.

„Să stai tu puțin afară, că eu deloc viu“, și lăsând pe Gheorghîță înaintea porții ea intră în-lăuntru.

După câteva minute eși cu fața tulburată; stătî locului și mahnită plecă capul în pămînt, ca-și-cum 'i-s'ar fi pus o povară după grumaz.

„N'are bani“, șopti ea, „și de trei luni astăur după 6 libre muncite cu greu. — Domne, Doamne, de nu-mi dedea taica 2 d'arginți ar fi trebuit să pustinesc de groaza lui, căci scie, că ați era se capet dela Țuți 2 d'arginți, și ce-'mi rămîne mie, căci știu că el 'mi va scoate“.

Și suspină, ear' Ghiță vedînd pre maică-sa întunecată se întristă și el lipindu-se de ea.

„Gheorghîța maichii“, dișe ea uitându-se lung la copilaș și-'și îndreptă privirea spre cimiter; apoi ca mînată d'un dor ce de mult o frămîntase porni spre poarta vecinic deschisă a lăcașului de obște.

Trecură câteva cărări d'alungul, până-ce mai înspre fund se opriră la un mormînt păraginit c'o cruce strîmbă și ruptă. Aici, Ana, fata lui maistor Ghiță ingenunchiă și sărutînd crucea spēlăcită începî să plîngă. de credeai că sare și cămașa de pe ea. Și din plînsul ei par'că înțelegeai toată taina unei vieți dureroase și amărîte, povestită prin graiul lacrîmilor și prin svîcnirea unui pept sdrobot d'atâtea suferințe. Pășurile unui lung șir de ani chinuți se rostogoleau în gemete sfîșietoare, spunînd țărîinii tot amarul țălelor petrecute. Și toată cătrînirea de până aci,

toată setea cerșirei după o vieță mai tignită era cu prisos talmăcită prin vaiete și suspinări.

Pămîntul însă era mut, mut ca-și-când îi răpise și singura ființă, căreia putea să-'și deschidă inima cu toate adîncurile ei.

Prin cimiter nu era suflet de om, numai crucile triste și răslețe se ridicau deasupra dălmelor de pămînt ca nisce pristavi muceđiți, drept pomelnice mărturii a unor pacînici chirieși, pe ici pe colea câte un salcâm mohorit și câte un cireș neîngrijit.

Gheorghîță aproape de ea, trântit pe iarbă, plîngea și el de tînguiriile mumă-sa.

Dela o vreme Ana își mai domoli plînsul, și intorcîndu-se spre copil îi dișe: „Taci Gheorghîță cu maica...“

„Mamă, dar' d-ta de ce plîngi?”

„Eu plîng și mă cînt, maichii, după bună-ta, că de-ar trăi ea“ — și ear' începî să plîngă și să se vaiete.

După câteva clipite Gheorghîță o trase de mână: „Mamă, nu plînge“.

„Că nu mai plîng, dar' roagă-te și tu și sărută-'mi-ți și tu crucea, ca să se roage și bună-ta pentru noi“.

Gheorghîță sărută și el crucea și rosti o rugăciune, pre care o învățase dela maică-sa, apoi mai ușurați și mai liniștiți plecară spre casă fără să grăească vr'un cuvînt.

„Mă miram eu să-l fi găsit acasă“, șopti Ana deschidînd ușa și iute ca prisnelul se apucă de fertul mîncării, căci soarele era în cruce, ear' bărbatul putea pe clipă să pice.

(Va urma).

Afrodita.

O povestire din vechia Elada. De Ernst Eckstein. — Traducere din nemțesce.

(Urmare).

Precând Conon se depărtă cu pas încet, Neaira mai rămăsese puțin la florile ei călcate în picioare. Asculta cu îndestulare cuvintele galante, cu care tinerii frunțași o mîngăiau, și-'și pleca urechia la numeroasele măguliri, care se referiau la absentarea ei îndelungată și neexplicabilă. Ea grăia de rău pre Conon, care ar fi nu numai mișel, ci și fără considerare și violent. Mai în urmă însă, părea că 'și-a uitat cu desevîrșire de acest episod neplăcut. De braț cu una din celelalte buchetiere, care își vînduseră și ele marfa, se preumbla prin înghesueala mulțimei, glumia și rîdea, asculta cu interes prefăcut la poveștile soaței sale, care îi istorisia ceva despre o admirabilă aventură cu Oloros, — și apoi se duse și ea cu doi Atenieni, care o invitară să se preumbe cu ei în caic pe golful presărat cu corăbii. Cei doi tineri erau adoratori și protectori ai soaței sale; unul din ei însă părea foarte

aplecat a-și trece simpatia asupra Neairei, ear' aceasta, precât de rezervată se purtase până aci față de tinerimea aristocratică din Strada Portului, cocheta acum cu o vedită plăcere.

„Văduși pre Neaira cea mândră!“ auți ea dîcînd pre cineva, tocmai cînd se urca în caic; „acum totuși pare-că 'i-s'au aprins și ei călcâiele!“

Neaira zimbî. Un nuor trecător de durere sufletească îi trecu preste fața înroșită. Ea închise ochii, pentru a arunca în proximal moment tinărului Atenian o privire înfocată.

Două oare întregi plutî barca pe valurile lucitoare. Era o ți de primăvară de o frumusețe ambrosică. Din toate grădinile dealungul malului luciau cu îmbelșugare rosele înflorite de printre frunzele verzi pline de vieață. De colo din depărtare se auđiau melodiile line ale muzicii purtate de bori, preste apele golfului, — și după-ce tonurile amuțiseră, începû soața Neairei se cînte cu glas argintiu. Deplină îndestulare, deplină fericire se exprima în aceste ritmuri crescînde. Barca, cu părechile de oameni în floarea tinereței, părea a fi simbolul unei vieți, care, fără a se teme de furtună, gusta în liniște desevîrșită toate plăcerile.

Neaira începû să cînte și ea, atît de lin și atît de nepăsătoare, încât nime nu putea presupune, ce se petrecea în peptul svocotitor al aceste fete.

Reîntorși la mal, Neaira se duse grăbită înspre cartierul vestic. Aici își avea locuința, de cînd părăsise pre moșul Laogoras, în coliba părăsită a unei părechi de oameni din clasa celor neliberi. N'avea să treacă nici pe dinaintea casei mătusei Coronis, nici pe dinaintea făuriștei lui Baios, dacă de acasă dela ea voia să meargă în oraș. În tot timpul acesta ea se folosise de arta ei ca cîntăreață pe flaută numai seara târđiu, și numai întru cît era neapărat spre dobîndirea celor trebuincioase pentru existența sa, ducînd de altcum o vieață de tot retrasă, așa că Coronis și Laogoras o priviau ca pribegită în lume. Și Baios umblase sêptemâni dearîndul după urma ei, și, după-ce o aflase în fine, fusese întimpinat cu atîta neprietenie, încât perduse curagiul, de a o mai agrăi cîndva. Numai cîte odată se furișa în urma ei, cînd își părăsia odăița; dar' ea nu băga de seamă: atît de mult era preocupată de singurul gînd, care o stăpînia.

Ajungînd acum în sêrăcacioasa locuință, Neaira nu-și puse, ca de obicei, haina ei de sêrbătoare în ladă, pentru a se îmbrăca în alta mai de toate țiilele. Din contră: ea-și luă oglinda de metal, își examină figura, își neteđi cu îngrijire pêrul, își prinse florile, care 'i-se desprinseseră și apoi luându-și capul în mâni se puse să șeadă pe dunga patului. Astfel stătû ea cufundată în gînduri aproape o oară întregă. În sfîrșit, pe

la apusul soarelui eși de acasă și se îndreptă înspre făuriștea lui Baios.

Aici încetaseră de a lucra. Un băiețandru, mînjit de funingine stetea stărcit lîngă focul stîns, ținînd pe genunchi un vas, în care își spăla a lene mînilor. Întrebînd de Baios, băiatul arêtă înspre ușa crepată a odăii de alături. Ea trecu înainte și întră în o odăe frumos mobilată, unde Baios tocmai lua o ojină frugală împreună cu mamă-sa, o femeie de vr'o șesedeci de ani.

La intrarea Neairei faurul cel spătos sări drept în sus, ear' femeia cea bêtără se retrase, mormăind cuvinte neînțelese.

„Tu, — Neaira?“ bîlbăi Baios, revenindu-și în simțiri. „Ce, pre toți ții, te-au putut aduce pre tine aici?“

„Îndată o sê affi“, rêsponse ea zimbînd și întînd mîna faurului ce stetea uimit. „Sîntem singuri?“

„Veđi, că mama a eșit. Ea nu te recunoasce; ea crede, că cel mai puțin o fată de împărat persian este, care s'a rătécit aici în această vizunie. Ce strălucire pre tine, Neairo! Ce haine pompoase! Și, ce priviri, Neairo! Spune, de ce cauți așa la mine, ca-și-cînd ai voi sê-mi smulgi inima din pept? Vrei cumva sê-ți bați joc de mine, sau 'ți-ai schimbat doar gîndul și nu-mi mai voiesci rêul?“

„Eu?“ ți se fata rîdînd. „Eu nici-odată nu 'ți-am voit rêul, — și dacă te-am respins până acum, o am făcut numai, pentru-că uriam nisce legături, care puteau sê-mi mîrginească libertatea. Acum, dragul meu Baios, altcum gîndesc. Uită-te la mine! Cum îți plac? Mai sînt buzele mele tot așa de fragede și roșii ca acum un an? Obrajii mei tot așa de rumeni? Brațele mele tot albe ca zăpada? Ce? Vrei să mē ai, Baios?“

Faurul tremura. Neaira se apropiă cu totul de el. Îi puse ămîndouē brațele pe puternicii sei umeri și 'i-se uită drept în ochi cu o privire de sirenă.

„Vrei?“ întrebă ea încă odată.

Îi trebui faurului cîtăva vreme până să se convingă, că Neaira nu glumesce. Apoi ca amețit căđû în genunchi, îmbrățișă figura cea sveltă a fetei și-i sărută poala hainei cu nătîngia furtunoasă, care-l caracteriza. Cu o amară satisfacțiune se uita Neaira în jos spre el.

„Scoală-te!“ îi ți se apoi. „N'ai voi să încerci, cum sînt buzele mele la sărutat?“

Fără a clinti, lăsă pe Baios, astfel încurajat, să o sărute cu foc pe buzele ei încîntătoare.

Apoi, cînd el, — mai îndrăsneț, — voia să o strîngă la pept, îl împinse îndêrăt.

„Opresce-te!“ ți se ea repede. „Nu așa cu una cu douē ai să ajungi, la ceea-ce înzadar ai dorit cu foc de atâtea luni. Ascultă, ce-ți cer, dacă serios voiesci sê-ți fiu soția ta!“

„Vorbesce, Neairo, vorbesce!“ bâlbâi Baios, aproape scos din minți.

Ea-l prinse de mână. Atât de moale și fermecător cuprinseseră degetele cele fine ale ei pumnul cel noduros al lui Baios, încât el tresări de plăcere.

„Ei bine“, dîse ea scurt, „Acontios, sculptorul din Mylasa, m'a vătămât de moarte. De când e lumea, prietenie sinceră n'a fost respălătită cu atâta nerecunoscință, și n'a fost așa de rău tratată ca tocmai de el. Dar' lasă-mă se tac despre toate celelalte! Ar trebui se 'nroșesc, dacă ași voi chiar numai se indigitez, ce Acontios și-a permis față cu mine. Căutând după un sprigin și după un răsbunător, mi-am adus îndată aminte de tine, și mi-am dîs, că a fost o prostie, a fi respins credința și alipirea ta așa numai, curat din caprițiu femeesc. M'am jurat dar', să dau ascultare pețirei tale, dacă pot spera, că îngâmfarea lui Acontios va primi prin a ta hotărîre pedeapsa meritată. Pe ce cale vei ajunge tu la acest lucru, nu întreb. Putem, ce e drept, să ne sfătuiem împreună, dar' calea cea mai potrivită tu va trebui să o afli. Numai să o scoți la bun capăt, asta e condiția ce 'ți-o pun. Poziția socială a acestui miserabil trebuie surpată și nimicită, fericirea lui trebuie dărîmată, existența lui desonorată. Și, dacă chiar alt mijloc mai bun nu vei ști afla, omoară-l, numai satisfacere să-mi procuri pentru vătămarea de moarte ce mi-a făcut. Vrei Baios? — și te încumeteți să scoți lucrul la bun sfîrșit?“

Ochii faurului scăpărau și schinteiau. Fața lui avea expresia unui tigru încrunțat. Ura cea veche cătră Acontios se ridică ca o volbură din spuză. Un zimbet șiret îi ascuțea gura sensuală. El dîse șoptind:

„Poruncesce numai, scumpă Neairă! Baios, sluga ta credincioasă, se supune. Pentru a te ave pre tine și a pedepsi pre miserabilul acela, nimic nu mi e prea cutezat. Una numai mărturisesc: ceea-ce se poate realiza prin violenție, nu bucuros pretind să se facă prin luptă pe față.“

„Ai dreptate!“ dîse Neaira.

Ea-i dete acum câteva îndrumări de felul celor, ce dete și lui Conon în Strada Portului.

(Va urma).

Castelul Windsor.

Împăratul Germaniei căruia mai mult decât celorlalți potentăți europeni, îi place a călători și a face vizite pe la celelalte curți imperiale și regale, petrecu în timpul din urmă și la curtea regală engleză, cu care e de aproape înrudit. Vestitul castel regal Windsor i-a fost pus la dispoziție împăratului pentru timpul, care l-a petrecut pe pământul englez. Creștînd de interes pentru cititorii noștri, le dăm în cele următoare după „Gazeta de Colonia“ un tablou al frumuseților numitului castel:

„Toate aceste mie-mi sînt supuse!“ poate, cu mai multă mândrie decât Tiranul din Samos, se dîcă regina

Victoria, când va conduce pe împăratul germân pe platforma turnului rotund al castelului Windsor. Privirea încântată se întinde preste douăsprezece comitate, preste un ținut, percurs de cordeoa argintie a Temsei, preste văi și dealuri, preste câmpii cu verdeață ridătoare, umbrite de pomi uriași cu frunză întunecoasă, preste sate drăgălașe aședate în culcușuri visătoare de verdeață. Și apoi castelul Windsor însuși, — unde în lume se mai află un castel regal, care asemenea lui să fi trecut nealterate formele pitoresci ale trecutului în timpul present și care prin toate mijloacele oferite de timpul nou să se fi transformat în o residență de vară modernă, plăcută și atrăgătoare. La fiecare paș se întâlnesc acolo urmele unui trecut aspru, înarmat până 'n dinți cu confortul familiar plăcut al secolului al XIX-lea. Terorile evului mediu, turnurile cele rotunde, galeriile subterane, beciurile cele răcoroase, șanțurile dimpregiur, podurile mobile și catacombele, toate s'au acomodat trebuințelor rezultate din scopul de a folosi castelul ca locuință, sau interesului anticuar, fără ca prin aceasta să se peardă farmecul inherent lucrurilor vechi. Întru 'nceput se afla acolo numai o colină de peatră de var, cu costișe piezișe, ce se înălțau imediat preste luciul Temsei; Wilhelm Cuceritorul o încoronă cu un castel norman; Henric Beauclerc își ridică alături o residență comodă, în care petrecea cu regina sa saxonă; Henric al III-lea încungiuă colina cu ziduri, șanțuri și turnuri și o împărți în straja de jos, de mijloc și de sus; Eduard al III-lea consfinți straja de jos noului patron al Angliei, sfîntului George, și-i ridică minunata capelă St. George; regina Elisabeta înzestră partea de sus cu terasa nordică; George al IV-lea lărgi castelul norman prefăcîndu-l în colosalul turn rotund de acum și prin arhitectul seu Sir Jeffry Wyattville renovă întreg castelul cu suma de un milion și jumătate punți șterling; și în sfîrșit regina Victoria întregi opera Elisaevtei prin adaugerea terasei ostice.

În patruzeci de minute ajungi dela Londra la Windsor pe linia cea mare a drumului ferat de vest. Tocmai înainte de intrare în gară treci preste riul Temsa, pe al căruia luciul verde se leagănă case aședate pe corăbii și șaiici, și prin portalul cel larg al intrării în gară se zăresce nemijlocit în dosul stațiunii, zidul circular extern al castelului, împregiurul căruia orașul e aședat în semicerc. Întrebăm după femeile vesele, cucoana Furtună și cucoana Prisnel, după Sir John Falstaff și după ortacii lui Nym, Pistol și Poin și după bombasticul ospetar din cărcima jaretiere. Odinioară aveau toți sânge și oase și îi serviseră drept modele lui Shakespeare, care descăleca în acea ospetărie; și în strînsura cea mare de popor, care la sərbătoarea S. George obicinuia a se aduna la oraș, printre lăutarii, dătătorii de noroc, saltimbancii, actorii și șolomonarii cei mulți ne putem foarte bine închipui scene de cărcimă, precum ni-le înfățișază poetul. Astăzi însă Windsor a devenit un orașel sobru de provincie cu locuitori fericiți, naivi și de o liniște aproape sərbătorească; și înzadar te-ai încerca să cauți printre ei femei întreprindătoare ca cucoana Furtună, Page și Prisnel. Adevărat, că se scie unde steteau casele lor; numele lor se mai pot citi în registrele bisericesci; în parcul din dosul castelului chiar și ađi se mai arată stejarul lui Herne, al pădurarului, căruia îi puseră coarne, și în care se travesti Falstaff. De altcum orașul preste tot a perdit cu desevîrșire înfățișarea și amintirea trecutului; din contră în castel nu este un singur unghiu, care să nu reamintească umbrele sfinților, ale cavalerilor, poeților, regilor și reginelor, ce au petrecut acolo; istoria englească apare oare-cum petrificată în acest loc. Centrul tradițiunilor castelului îl ocupă capela St. George. Întrînd din partea sudică prin portalul lui Henric VIII. o avem tocmai în față, un măr-găritar de arhitectură gotică; în stînga e garda castelului și galeria împodobită cu flori, unde își au locuința

organiștii și capitularii prebendați de rang mai inferior; la dreapta în fund se ridică maiestos turnul cel rotund. Capela e de importanță epocală; din ea s'a răspândit cultul St. George ca a unui sfânt național. Sfântul cel nou fu adus din Orient, unde Ricard Inimă-de-Leu creștina-l fi vădută aieva. Când Eduard III. se întoarse de pe continent la Windsor, era un atât de mare admirator al Sfântului, încât întemeia o societate a Stlui George, o reuniune de cavaleri și de dame nobile, de cei mai bravi dintre bravi, și de cele mai frumoase dintre frumoase. Toate ordinele anterioare fiind de natură religioasă și bisericască, nu prea consideraseră elementul femeesc; ordinul St. George are să împreune amândouă sexele în serviciul regelui și al patriotismului. Poate că aci e a se căuta și secretul numelui: pentru-ce ordinul jaretierii și nu al Stului George? Tradiția a deslegat enigma prin cunoscuta glumă: Precând regele juca cu o damă' acesteia i-se desfăcū o jaretieră; el o ridică, și se cătră cur-

tenii, care începură a zimbî malițios: „Honi soit qui mal y pense“ (Rușine celui-ce cugetă la ceva rău) și făcū din ea insigniile ordinului. Gluma s'a propagat în diferite stilisări prin cronicile evului mediu; jaretiera remase însă emblema ordinului și-i dete și numele.

Capela St. George este un muzeu, descrierea ei ar umplē o carte. În clarobscurul produs prin lumina domolită, care intră prin fereastra cea mare din fundul chōrului, și care e împodobită cu figurile alor 75 regi, episcopi și cavaleri, lucesc stranele cavalerilor jaretierei, spada și coiful le ornează spatele, ear' standardele atîrnă preste ele. Când moare un cavaler se delătură aceste insignii, rămânend de aci înainte la vedere numai o placă de aramă cu o inscripție, „ca vecinic monument al amintirii lui“. La dreapta dela intrarea în chōr se află tronul reginei, la stînga jețul prințului de Wales; dacă regina nu voiesce să s'arete publicului în decursul serviciului divin, se duce în logia de lîngă altar. În mijlocul chōrului sub o les-

Micul lingăreț.

pede de piatră sînt aședate spre repaus etern remășițele pămîntesci ale lui Henric VIII., ale soției sale Jane Seymour și ale decapitatului rege Carol I.; pare că te apucă florii istoriei, când treci preste acest loc. În această capelă se sêvrîșesc acum cele mai pompoase sêrbări de stat și cele de dolu, cununile și inmormântările; strălucirea capelei se înveselesce sau se întunecă, conform eventualei trebuințe. Când porțile se deschid pentru a primi remășițele pămîntesci ale vr'unui Luminat călător pămîntean, merg înaintea cosciugului choriștii, capitularii și starețul, după ei membrii familiei regale. Acordurile sêrbătorești ale cântecului „Sciu, că viu e mîntuitorul“, resună prin templu și când serviciul divin se apropie de sfîrșit, cosciugul acoperit cu flori și cununi se cufundă în criptă. Crainicul insigniilor vestesc încă odată celor adunați cu voce înaltă titlurile rēposatului, și capela se deșcartă.

O altă icoană oferă altă ocașiune. Fanfare rēsunătoare vestesc sosirea unei cete voioase; o strălucită mulțime vine să se așede în capelă, înalți dignitari de

stat, diplomați și dame din înalta aristocrație în uniforme acoperite cu aur și în toaletele cele mai alese; arme și uniforme strălucitoare, scule și petri nestimate îți răpesc ochii, sunet de clopote, cântări, musică, rēsună pe sub bolta măreață, și după-ce lumea s'a adunat în chōr, se rostesc fericitul „da“, stindardele lucesc de fericire, ângerii de piatră din horă pare-că-și mișcă lin aripile și fețele serioșilor episcopi din fereastra de vest par-că încep a se înveseli și ele din cauza fericirii tinerilor miri.

Când regina e de față fâlfăe de pe turnul cel rotund steagul regal cel de 36 urme de lung și de 21 urme de lat. Visitarea străjii de sus, unde se află apartamentele de gală și cele private este atunci interdișă. Valoarea tablourilor, a vaselor, gobelinurilor și a sculpturilor, care se află în aceste apartamente, anumit în sala de audiențe, în sala Vandyck, în sala Zaccarelli, în sala de tron, pe scările de gală, în galeria Waterloo, în sala cea mare de primire și în hala St. George, se urcă la multe milioane. Cea din urmă, avend o lungime de 202 urme cu o masă

de 150 urme, e dedicată cavalerilor jaretiere, ale căror arme dela întemeierea ordinului încoace sunt încrustate în plafondul cel plan. Galeria Waterloo conține portretele tuturor persoanelor din periodul, care se încheie cu bătălia dela Waterloo, zugrăvite mai ales de Sir Th. Lawrence, printre ele firesc în locul prim ducele de Fer, ducele de Willington. În curtea cuadrată, încungiurată de apartamentele de gală, de turnul rotund, de apartamentele private ale reginei și de aripa, unde se adăpostesc suita, se ridică statua ecuestră a lui Carol II., nu atât remarcabilă prin valoarea ei artistică, cât mai ales prin legenda legată de ea. Conform acestei legende, artistul, care se făgăduise a crea o operă mai presus de ori-ce critică, se spândură, după-ce, fiind statua terminată, vedu că își uitase de scările dela șea.

Masele impunătoare ale mărețului edificiu se încheie înspre ost și nord prin terase largi; ele vădesc mâna și gustul femeesc. Terasa nordică se datorește bunei regine Bess; aici îi plăcea ei să se odihnească, să studieze, să i-se facă reprezentațiile teatrale, aici primia poeți, filosofi, navigatori, ca și Spenser, Bacon, Raleigh. Terasa ostică, care se întinde pe dinaintea apartamentelor private ale reginei, este opera comună a reginei Victoria și a soțului ei. Pe ea, deosebită de cealaltă parte a terasei prin o orangiare deasă, se află florăria, aședată ceva mai jos. Prin vase și statue reprezentând pre Apolon, Ceres, Diana și Saturn, și cu dibăcie distribuite, ea primesce înfățișarea unui idilic bērc al Țelor. Grație neobositei îngrijiri a înaltei părechi, castelul se transformă cu încetul în un fel de residență de vară englezească, unde, deși aproape de noul Vavilon, Londra, puteau să se ocupe cu educația copiilor lor. În decursul vremii se înființară vestitele grădini de legumi și pometurile, care pot servi lumii ca model pentru toate întocmirile de felul lor; trebuințele colosale ale curții regale se acopere de aci, fie că petrece curtea în Windsor, Buckingham, Osborne sau în Balmoral. Preste întregul castel planează acum o adiere de fericire casnică și indestulare delicioasă, și mai cu de-săvîrșire ca pe vremile reginei Elisaveta s'a îndeplinit învitarea, pre care regina ieilor o adresase spiritului aerului în „Femeile vesele“ ale lui Shakespeare:

Grăbiți, grăbiți!
Castelul Windsor cu deamănuntul cercetați;
Noroc și bine pretutindeni răspândiți,
Ca întreg să dăinuească în veci
Atât de cu noroc, pe cât e de frumos,
Fiind de al seu stăpân, de el stăpânul vrednic.

Apartamentele de gală din partea nordică a curții pătrate și care au fost puse la dispoziția împăratului germân cu ocazia visitei sale, sunt accesibile atât dinspre curte, cât și dinspre poarta normanică. Urcând scările principale de gală, în ale căror apropiere sunt aședate ca într'un mic muzeu darurile făcute reginei cu ocazia iubiluleului de 50 ani al domniei, — precum d. e. darurile împăratului Chinei, prețioase mătăsării în un dulap de sticlă; o corabie de argint, dăruită de armată, — ajungi în o galerie largă, care între altele e împodobită cu o statuă a reginei, executată în marmoră de Sir E. Boehm, arunci o privire în hala cea mare a Stlui George, locul banchetului, treci în sala cea mare de primire și prin sala tronului, unde se află tronul de fildeș, ajungi în apartamentele private. Tronul amintit e un dar făcut reginei de Rajah de Tanjore. Între apartamentele private e înainte de toate de amintit apartamentul Rubens, numit astfel, fiindcă toate tablourile dintr'însul sunt zugrăvite de Rubens, între ele o madonă și St. Martin, care-și taie în două mantaoa. Pe covoare roșii stau jețuri aurite, pe ale căror spate și perini sunt țesute scene alegorice. Dintre alte obiecte de artă merită amintire un enorm vas de malachit, aședat lângă fereastra cea mare, din care se deschide priveliscea asupra parcului castelului și asupra

Temsei. Lungă apartamentul Rubens e situată sala de sfat (Council room, Ți: caunsil rum), preschimbată acum în iatac. Patul e acoperit cu un polog cu pervas aurit, de care atîrnă perdele verȚi cu bordură viorie cusută cu flori. Cuverta de pe pat e de mătăsă crēme, împodobită cu flori brodate. Masa de spelat are o placă de porțelan zugrăvită cu flori. Tablourile sunt cap d'opere d'ale lui Corregio, Guido Reni, Leonardo da Vinci și Sir F. Lely. În apartamentele menite pentru împărăteasa coloarea prevalentă e verdele: verȚi sunt învêlișele scaunelor și ale jețurilor, verde pologul și cuverta patului; pe cea din urmă se află armele engleze cusute cu fir, încungiurate de o cunună compusă din rose, foi de scaiu și de trifoiu. Dintre tablouri merită a fi în deosebi amintite o pânză de Claude Lorrain, alta de Honthorst, alta de Holbein. Lîngă acest salon se află salonul Zaccarelli, și cu profilul spre poarta normană celebrul salon Vandyck cu portretele lui Carol I. și al familiei sale; între aceste se află în trei înfățișări capul nenorocitului rege; el era merit pentru sculptorul Bernini, care avea să modeleze după el bustul regelui. Salonul acesta are cinci mari ferestri și conține încă o mulțime de alte cap d'opere de artă, care trebuie să ne conținem a le mai înșira aici“.

Micul lingăreț.

(Cu ilustrațiune.)

Se duse mama până 'n vecini și ușa dela cămară o uitase descuiată. Lumea lui Niculiță, căruia de mult îi lăsa gura apă după cele borcane cu lictar și cu smântână și după cele poame alese! Ocasiunea era prea seducătoare, tentațiunea prea mare, pentru-ca el, aducându-și aminte de admonițiunile mamei sale, să poată resista. Și eată-'l dar' în mijlocul grămeții, încungiurat de bunătățile atât de mult dorite. Așa de bine nu s'a simțit el de când e, martori ne sunt ochii lui strălucitori și fața lui rîdendă. Dar' ce se va întempla dacă mama va veni acasă, și va da de el aici? Ce se va întempla când micul lui stomach nu va mai suporta atâte bunătăți? Ei, de aceste acum odată nici habar n'are, pentru-că de, așa e omul, până când îi merg toate după plac, nu prea are vreme să se cugete la rău!

Biserică, școală, educațiune.

— Direcțiunea seminarului tinerimii române gr.-c. din Blaj aduce la cunoștință, că terminul concursului pentru cei-ce voesc să fie primiți în acel seminar pe anul școlastic viitor 1891/92 este Țiua de 15 August st. n. Cererile sunt a se adresa Exl. Sale părintelui metropolit în Blaj însoțite de testimoniul despre clasa absolvată în anul școl. trecut. Condițiile de primire sunt: 100 fl. pe an, de plătit în două sau în patru rate anticipative, o taxă de înscriere de 4 fl., precum și schimburile și îmbrăcăminte trebuincioasă, vestiminte de pat, tacâm de masă, perii de haine și de încălțăminte. Elevii primesc în seminar locuință, mâncare regulată (dejun, prânȚ, cină), spălatul rufelor, luminatul, încălȚitul, îngrijire în cas de boală și medicinile trebuincioase, și, făcend trebuință și instrucțiune. Fiind adaptată în edificiul seminarial și o scaldă, elevii o pot folosi și pre aceasta, avend a plăti la începutul anului o taxă de 1 fl. Părinții, care doresc, ca fiilor lor să li-se dee mâncare mai bună la masa superiorilor seminariali, vor plăti pe lună în loc de 10 fl., suma de 14—16 fl.

Literatură și știință.

— **Tratatul boalelor acute infectătoare de Simeon Stoica**, medic cercual în Rodna-vechie, a apărut dîilele aceste la tipografia W. Krafft din Sibiu. Se află de vîndare numai la autor. Prețul 1 fl. și 10 cr. pentru expedare prin poștă. — **Disertațiune despre episcopii și vicarii români din Maramureș** de Titu Budu, paroch în S. Șugatag, protopop și administrator al oficiului vicarial din Maramureș, a apărut la Gherla. — **Izvoade**, este numele unui volum de cincisprezece tipuri și novele de Mihail Demetrescu, ce va apăre încurînd în editura librăriei Sococ et comp. din Bucuresci. — **Ăntăia dragoste**, roman de I. Turghenev, tradus în romănesc de E. Voinov, a apărut la Roman. — **Carta județului Covurlui**, elaborată de Moise Pacu, profesor, a apărut nu demult la Bucuresci. — **Știința Armelor** de M. Elian dela Gruia va apăre încurînd la Bucuresci, cu gravuri și vignete. Volumul cuprinde tot ce se referă la arme, scrimă, etc. — **Diarul „Kogălniceanu“**, a apărut, după-cum anunță »Romănul« în un singur număr, scos de diaristii, care au fost la Iași cu ocașiunea înmormîntării lui M. Kogălniceanu. — **Un curs asupra istoriei literaturii romăne**, a început să facă la Paris dl E. Picot, cunoscutul floromăn, profesor de limba romănă la școala de limbi orientale din Paris. Printre numeroasele documente folosite de ilustrul profesor sînt unele încă necunoscute bărbăților nostri de știință limbistică. Cursul e frecventat și de mulți Francezi.

Teatru, musică și arte preste tot.

— De profesorul de musică E. Caudella vor apăre în cîrînd în un stabiliment de litografie din Berlin, după-cum cetim în »Romănia Musicală«, trei noue compoșițiuni pentru piano: Fantaisie caprice, op. 25; Etude impromptu op. 26 și Romance sans paroles, op. 27.

Economic.

— **Răspuns la întrebarea din Nr. 27**: Există oare vrun mijloc sau medicament contra vacilor tari la muls?

Tari la muls sînt toate vacile, care au un diametru mic al canalului țitelor. Mulsul astfel mai anevoios se face cu aplicarea unei forțe, care causează vacei dureri.

Dr. Fürstenberg, profesor de veterinărie la academia din Eldena, recomandă o lărgire a canalului țitelor prin întroducerea unui catetru. Nu încapă nici o îndoială, că acest mijloc va ușora deșertarea ugerului și aplicat timp mai îndelungat va contribui în sfîrșit spre lărgirea permanentă a canalului, și prin urmare vaca nu va mai fi tare la muls. Întroducerea catetrului va trebui făcută pentru prima-dată prin un veterinar. În tot cazul însă, cu sau fără catetru, mulsul se se facă fără întrebuițarea forței, chiar dacă ar recere timp neasemănat mai mult ca de obicei.

Sibiu.

E. B.

De toate și de pretutindeni.

— **Sărbarea comemorativă de 25 ani a luptei navale dela Lissa**, în care escadra austriacă a raportat la 20 Iulie 1866 prima învingere glorioasă asupra flotei italiene mult mai puternice și mai bine înzestrate, a decurs în mod solemn în Comisa, locul de frunte al numitei

insule. Învingerea a fost cîștigată prin conducerea resolută și înțeleaptă a contra-admiralului Tegetthoff și a vice-admiralului baron Sterneck, cest din urmă ađi contra-admiral în locul răposatului Tegetthoff. De interes mai special pentru noi Romăni este această sărbare, pentru-că ea ne aminteste totodată, că un Romăn, colonelul baron Urs de Margine, venerabilul president de ađi al comitetului școalelor granițaresci, a fost, care a făcut cu puțință acea isbăndă. Căci încă la 18 Iulie se arată în fața Lissei admiralul italian Persano, încercând în acea ți și în ăiua următoare se ocupe in-sula și se debarceze pe ea dar' a fost împedecat de a-și îndeplini planul prin cele 21 întărituri armate cu 88 tunuri și mai ales prin apărarea vitejească a celor 1833 ostași, care au stat sub comanda bravului colonel Urs. Astfel rămînînd insula în posesiunea Austriacilor, a înlesnit în mod esențial operațiunile escadrei în ăiua memorabilă dela 20 Iulie. — **Memoriul studenților romăni din Bucuresci asupra situației Romănilor din Ungaria** a aflat călduroasă întimpinare și din partea studenților cehi și croați dela universitatea din Viena. În scrisorile adresate studenților romăni le exprimă recunoștința pentru memoriul lor și-i îmbărbătează în lupta pentru cauza dreaptă, care trebe să învingă. Asemenea uniunea studenților francezi din Lille, și asociațiunea generală a studenților reușiți ai academiei din Dijon, mulțumind pentru încrederea ce li-s'a dovedit și asigurând pre studenții romăni de toată simpatia membrilor sei, le promite tot spriginul moral întru realizarea patrioțiceii lor dorințe. — **Răspunsul studenților maghiari la memoriul celor din Bucuresci** a apărut în sfîrșit dîilele aceste la Budapesta în limba maghiară și totodată și în traducere germană și franceză. Nepublicându-se și în text romănesc, diarul »Tribuna« dă, începînd cu nr. 153, o traducere romănească »a acestui contramemorand. — **Societatea de lectură „Petru Maior“** a studenților dela universitatea din Budapesta, a avut după-cum arată »Raportul general« pe anul școl. 1890/91 membri fundatori 22, membri onorari 33, membri ordinari 42, membri ajutători 1. În cele 16 ședințe ordinare săptămănale s'au pertractat agendele societății și s'au citit lucrări și critice din partea membrilor. Biblioteca numără 1313 opuri în 1603 volume; în anul expirat s'a sporit prin 76 opuri în 98 volume, provenite din donațiuni. Avera în bani e de 4472 fl. 80 cr. Societatea a împărtășit și în anul acesta pre 3 studenți cu locuința în localitatea sa. — **„Școala romănă“**, foaia pedagogică edată de dl. V. Petri, după-cum anunță în nrul dela 28 Iunie, înceată de a mai apăre. Lipsa de sprigin i-a făcut cu neputință existența mai departe. Nu servește tocmai spre mare laudă învătătorilor nostri dela școalele poporale, că destul de număroși, cum sînt, nu vor să susțină o foaie de specialitate a lor, căci »Școala Romănă«, a fost de altcun destul de ieftină. — **Învătător romăn condamnat pentru agitație**. Iuliu Grofșorean, învățător în Galșa, care la alegerile comunale din 1890 se fi agitat poporul în contra Maghiarilor și Nemților, a fost Sămbătă 6/18 l. c. condamnat de tribunalul din Arad la un an temniță de stat. — **O colecțiune bogată etnografică** a fost oferită ca dar pentru museul național din Bucuresci, din partea dlui Dr. Gerstel, medic militar în coloniile olandeze, prin dl Dr. Ciurcu. Colecțiunea cuprinde arme, unelte, utensilii ș. a. de ale Indiilor și Negrilor din acele părți, mai mulți șerpi și Silexuri din epoca de piatră. — **Congresul studenților universitari »Unirea«** din Romănia se va ține în anul acesta la Giurgiu în dîilele 5—8 Septemvrie v. — **Produțiune literară împreunată cu joc arangiază** în ăiua de 14/26 Iulie tinerimea romănă de pe Valea-Almașului, în Hida. Venitul curat e destinat pentru procurarea de cărți și recușite elevilor să-

raci dela școalele populare române ale acestui ținut. — **Concert** împreună cu joc va arangia Duminecă la 2 August n. în sala ospetăriei opidane junimea teologică din Beiuș și giur. Venitul e destinat pentru școala de fete din Arad și pentru școala gr.-ort. din localitate. — **Serată cu dans**, arangiază societatea academică »Junimea« în Solca, (Bucovina) la 29 Iulie n. — **La congresul internațional de agricultură**, ce se va ține în Holanda la Haga în zilele de 7—12 Septembrie ministerul român al domeniilor a delegat pre inginer-inspectorul I. Poenariu; ear' dnii Dr. Babeș și Felix vor reprezenta România la congresul de igienă și demografie dela Londra.

Cronica săptămânii.

— În camera deputaților din Budapesta, în care abia s'a terminat desbaterea specială asupra titlului proiectului pentru reforma administrațiunii, a prezentat ministrul de justiție Szilágyi la 18 Iulie proiectul de lege **despre jurisdicțiunea Curiei în afaceri electorale**, care are să fie unul din proiectele de lege de garanție, puse în perspectivă, când cu prezentarea proiectului pentru reforma administrativă. Competența Curiei în materie de alegeri e fixată pe 8 ani dela intrarea în vigoare a legii. Devenind proiectul lege, camera deputaților renunță pentru periodul de 8 ani la unul din cele mai de căpetenie drepturi ale sale, adică la dreptul de a judeca însași, dacă alegerile de deputați s'au săvârșit sau ba după prescrierile legii și cu ferirea de corumperi și alte abuzuri. Conform proiectului alegerea de deputat se va invalida d. e. când deputatul pe timpul alegerii nu este alegibil, când distuibue sau promite bani și alte valori, sau când amenință cu detragerea vr'unui favor, când împedecă pre alegători cu forța dela exercierea liberă a dreptului electoral, când la alegere dă alegătorilor de mâncare și de beut, când provoacă în adunări publice la neascultarea legii și când agită clasele sociale, naționalitățile și confesiunile la ură în contra alteia, când funcționarii publici silesc cu puterea oficiului pre alegători la votare sau nevotare, când în decursul votării se împedecă libertatea votului, când lista alegătorilor nu este legală, când nu s'a făcut candidarea admisă ș. a. Asupra valabilității alegerii judecă Curia în senate de 5 membri, pe basa unei petițiuni prezentate de cel puțin 10 alegători în restimp de 30 zile după alegerea întemplată. Aceste petițiuni au să fie făcute în limba statului și însoțite de suma de 1500 fl., ca deposit pentru acoperirea cheltuielilor necesare. Casa deputaților e ținută a lua sentența Curiei de basă la verificare. Dacă prin sentența ei se dovedesce, că în cutare cerc mituirile și tractamentele cu mâncări și beuturi au luat dimensiuni mari, se poate decreta suspensiunea dreptului electoral pe durata ciclului de legislatură curent. În partea din urmă a proiectului se cuprind unele modificări și completări ale legii electorale existente. — **Sistarea vămilor de retorsiune față de România**, s'a dispus prin o ordinațiune a guvernului ungar, exmisă în conțelegere cu guvernul austriac la 20 I. c. Prin această ordinațiune se scot din vigoare dispozițiile dela 22 Maiu 1886, conform cărora mărfurilor de proveniență română li-se aplică afară de vama satorită în tariful vamal general încă un adaos de vamă de 30%, unor anumți articuli, ca: vite, produse animalice, cereale li-se impuse chiar vămuri și mai urcate, ear' transitul de animale fusese cu totul oprit. Dela 16 Iulie a. c. încolo dar' transitul de rimători, oi, capre și miei din România prin Ungaria este earăși liber și nu e supus regimului veterinar existent; pe de altă

parte importul și transitul de legumi, poame, plante și părți de plante din România se poate face prelungă observarea dispozițiunilor existente în privința comunicației generale. Întru cât e vorba de obiecte, supuse observării din cauza filoxerei, va avè să se procedeze în sensul dispozițiilor din Nr. 33 al lui „Pénzügyi Közlöny“ și din Nr. 28 din „Közgazdagsági Ertesítő“ din anul 1882. — **Crisă ministerială în Francia**. În camera franceză făcuse deputatul Laur o interpelațiune ministrului de externe Ribot asupra pasapoartelor de rigoare, ce s'ar cere de autoritățile germâne la granița din Alsatia și Lotaringia. Interpelațiunea, menită a provoca un vot de blam pentru ministeriu, în urma deslușirilor date de ministru. care arătând starea delicată a afacerii, asigură că a făcut și că va face tot ce e compatibil eu demnitatea națională, n'a avut rezultatul dorit, din contra camera, amânând punerea la ordine a răspunsului a votat cu însemnată majoritate încredere guvernului. Abia trecu însă această încercare, și eată că se ivi alt incident, care puse pe ministeriu în minoritate. În ședința dela 18 Iulie adecă camera refusă creditul de 600.000 franci, cerut de ministrul-president și totodată ministru de războiu Freycinet pentru lărgirea școalei politehnice. În urma acestora Freycinet și-a prezentat presiden'ului demisiunea. La stăruințele ministrilor și la asigurările mai multor deputați, că votul camerei n'a avut scopul să exprime neîncredere, Freycinet și-a retras demisiunea. După reînceperea ședințelor s'a citit decretul presidentului, prin care se închide sesiunea până la toamnă. Astfel s'a delăturat crisa, care era să se deslege, după alte sciri, și prin o interpelație asupra politicei întregi a cabinetului, căreia avè să urmeze un hotărît vot de încredere pentru cabinet.

Sciri personale.

— **Himen.** Dl. Dr. Laurențiu Pop, avocat în Abrud, și-a sêrbat cununia cu dșoara Elvira Făgărășianu, Joi în 23 I. c. în Făgăraș. — Dl. Ioan Băiaș, din Hațeg, proprietar în România, își sêrbă cununia cu dșoara Elena Brinduşă din Petroșeni, la 23 I. c. n. — Dl. George Șandor din Cueszav, și-a încredințat de fitoare soție pe dșoara Mărioara Grozav din Orșova. — Dl. Sever Barbu și dșoara Eugenia Moldovan, s'au logodit la 4/16 Iulie la Sighișoara. — **Numiri.** Ioachim Nădeșan, subnotar la judecătoria cerc. din Iceland; a fost numit notar la tribunalul reg. din Odorheiul-sêcuiesc; dd. Eugen Simon, George Raț, George Țeran, Iosif Danciu și Ioan Crăciunel au fost numiți practicanți provisorii de postă și telegraf. — Dl. Dr. Alexandru Andressi, asistent lîngă profesorul de oculistică Szilágyi din Cluj, a fost numit medic al despărțământului oculistic la spitalul „Carolina“ din Cluj. — **Dr. Ludovic Haynald**, archiepiscopul-cardinal din Calocia, născut la anul 1816 în Szécsény (com. Nograd), la anul 1852 numit episcop al diecesei rom.-cat. transilvane, la anul 1861 luând poziție dușmănoasă față cu dieta ardeleană, în urma acesteia silit se renunțe la scaunul episcopal, ajuns la 1867 archiepiscop în Calocia, — a răposat la 4 Iulie n. Dînsul a făcut o mulțime de fundațiuni spre scopuri culturale și humanitare și s'a distins și ca om de sciință, mai ales pe terenul botanice. A fost și membru de onoare al Academiei Române. — † **Elena Tordășianu n. Raț**, soția dlui protopresbiter gr.-ort. Alexandru Tordășianu din Alba-Iulia, a răposat la 6/18 Iulie în vîrstă de 53 ani.

Corespondența foi.

— *M. David*, Bucium: Deslegarea nimerită ni-a sosit prea târziu pentru Nrul precedent. — *I. T.*, Ceanul-Mare-de-Câmpie: „Acasă“ nu se poate; „Iubia și nu scia pre cine“ e o aventură studențească de tot naivă în sine, dar' și prea naivă în formă.